

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 91.

Trettende Session.

27de Møde.

Fredagen den 8de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Klein (fortsat): Reglerne kunne saaledes veyle, men naar man sætter de Regler, som man finder rigtige, ind i Loven, saa staae de der, og de bør staae i Loven. Jeg skal ikke forfølge denne Sag videre, som for Dieblisset ikke har nogen praktisk Betydning, idet jeg, som jeg før tillod mig at høre, har forenet mig med Fleertallet om det Endringsforslag, der findes i den sidste Deel af Udvalgets Forslag under Nr. 1. Hvad jeg saaledes har udtalt, og hvad jeg har søgt at gjøre gjældende i Udvalget, fremtræder derfor nærmest som en Reservation, som et Forbehold, navnlig i den Retning, at denne Sags Ordning ikke gives ud af Lovgivningsmagtens Haand; jeg har villet forbeholde Lovgivningsmagten at give Regler for dette ingenlunde vigtige Forhold til den Tid, da Straffevæsenet overhovedet skal ordnes af Lovgivningsmagten. Hvad man nu imidlertid end maatte mene om det Spørgsmaal, om det bør være Loven og Domstolene, eller det bør være Administrationen, der skal afgjøre, om en Mand, der er hændt til Forbedringshuusarbejde, skal udstaae sin Straf i Enkeltcelle eller fælles Fængsler, saa forekommer det mig rigtigt nok, at man snart maa kunne komme paa det Nene med sig selv, om det i ethvert Tilfælde ikke er ubilligt — ja, jeg frygter ikke for at sige uretfærdigt — at lade Administrationen mod den paagjældende Persons Ønske forandre den ham engang af Domstolene i Medfør af Lovene

idømte Straf. Jeg siger, at dette forekommer mig at være temmelig klart; men lad os da see, hvilke Grunde man anfører for, at Administrationen skal have en saadan Bemyndigelse. Det er blevet sagt, ikke af den ærede Ordfører idag, men det er blevet sagt af Andre ved en tidligere Leilighed, at ligesaa lidt som en dømt Person kan være berettiget til at tilbagevise en Naade, ligesaa lidt kan den dømte Forbedringshuusfange være berettiget til at tilbagevise Forandring i Forbedringshuusstraffen, forsaavidt den virkelig maatte ansees for at være et Gode for ham; jeg skal ikke her undersøge det Spørgsmaal, hvorvidt den dømte Forbryder kan være berettiget til at tilbagevise en Naade, men jeg skal kun bemærke, at der, som bekendt, er deelte Meninger om dette Spørgsmaal, og at der virkelig lader sig anføre gode Grunde for en Forbryders Ret til at tilbagevise denne Naade; jeg siger ikke, at han er berettiget dertil, men jeg vil kun anføre, at der kan siges Noget ogsaa for denne Anstuelse; jeg siger imidlertid, at man ikke behøver at afgjøre Spørgsmaalet, om en saadan Mand er berettiget til at afvise dette Gode, thi den Sammenstilling, der saaledes er brugt, er ganske vist aldeles urigtig. Her kan ikke være Tale om Naade, og hvorfor ikke? Af den simple Grund, at man ikke vil vise Naade mod de Personer, hvorom der her er Tale, man tilsigter ikke at give disse Personer Naade; altsaa alene af denne Grund kan der ikke være Tale om Naade. Men, siges der i Betænkningen, denne Forandring i Straffen er „en Belgjærning imod Forbryderne, indført i den Hensigt at beskytte dem mod hderligere sædelig Fordærvelse“, og denne